

DRS. H. WASSENBERG

Toespraak gehouden door oud-rector Daniëls tijdens de Eucharistieviering.

Wanneer wij - zoals te doen gebruikelijk was - met onze hele schoolgemeenschap onze overleden leraar, drs. H. Wassenberg op zijn laatste tocht zouden hebben vergezeld, dan zou hetzij de rector, hetzij iemand der collega's aan het graf enige woorden ten afscheid hebben gesproken.

Nu op nadrukkelijk verzoek van de overledene - een verzoek dat velen onbegrijpelijk voorkomt, maar dat als laatste wens dient te worden gerespecteerd - de begrafenis in alle stilte plaats vindt en wij, als schoolgemeenschap, ons tot deze eucharistieviering beperken, is het passend, dat hier enige korte woorden gesproken worden. En omdat onze nieuwe rector dhr. Wassenberg niet gekend heeft, zult u het kunnen begrijpen, dat hij mij gevraagd heeft deze taak op me te willen nemen.

Drs. H. Wassenberg, geboren en getogen in Roermond, dat hem steeds dierbaar is gebleven, kwam in juni 1943, als pas afgestudeerde naar ons college en heeft daar ruim vijf en twintig jaren zijn beste krachten gewijd aan de leerlingen van Maastricht en omstreken.

Hij was een uitmuntend leraar, met een grote liefde voor zijn vak en een grote sympathie voor zijn jongens.

Geen moeite was hem teveel om op de hoogte te blijven van de moderne ontwikkeling op het gebied van de natuurkunde.

Geen moeite was hem teveel om zijn vak zó te doceren dat zijn leerlingen hem goed konden volgen.

Geen moeite was hem teveel om speciaal die jongens te helpen, die - hetzij op het gebied van de studie, hetzij op ander gebied - moeilijkheden hadden.

Kortom: de school en de opvoeding van zijn jongens was de grote liefde in zijn vrijgezellen-leven geworden, een liefde, waarvoor hij al zijn tijd en al zijn energie beschikbaar stelde, zowel tijdens het trimester als tijdens de vakanties, zowel overdag als 's avonds en vaak zelfs 's nachts.

Hij was - juist door deze liefde - vaak veeleisend: voor zijn meerderen, voor zijn collega's, voor het niet onderwijzend personeel en voor zijn leerlingen. Maar: niemand nam hem dit ooit écht kwalijk, omdat hij nog veel veeleisender was voor zichzelf. Door zijn werkelijk grenzeloze plichtsbetrachting dwong hij aller respect af, zelfs als deze veeleisendheid - door niet goed begrijpen of niet goed begrepen worden - wel eens aanleiding tot onderlinge conflicten gaf.

Het tekent de grootheid van deze man, dat hij mij - toen ik verleden week vrijdag, vijf dagen vóór zijn dood, officieel afscheid van hem ging nemen - verzocht om aan de collega's nog eens te vertellen hoeveel hij van zijn school had gehouden en om zijn excuses aan te bieden, als hij in zijn impulsiviteit, - die het gevolg was van deze liefde, - sommigen ooit mocht hebben gekrenkt. Rust heeft hij zichzelf nooit gegeven; integendeel: een extra vrije dag voor de leerlingen betekende voor hem vaak een moeilijk verlies van lessen; was hij soms ziek, dan was het zijn grootste zorg, hoe hij de verloren lessen vóór het rapport weer in moest halen. Op vakantie is hij - bij mijn weten - in die 25 jaar nooit geweest; hij vond zijn vakanties altijd goed geslaagd, als het hem in die tijd gelukt was, zijn dictaten voor het komende trimester af te maken, als al zijn proeven waren voorbereid, als hij zijn leerlingen en oud-leerlingen vóór, bij of na hun examen had kunnen helpen.

Nu heeft hij zelf zijn zwaarste examen afgelegd: want sterven, in de kracht van je leven, bij volkomen bewustzijn is het zwaarste examen dat een mens moet afleggen. Ik meen hier te mogen verklaren, dat hij voor dit laatste, zwaarste examen cum laude geslaagd is.

Laten wij allen, die hem gekend hebben, daarom vandaag, bij deze eenvoudige plechtigheid aan de Heer van leven en dood vragen, om zijn dienaar Harry Wassenberg, die een diep religieus en zeer plichtsgetrouw mens was, spoedig die rust te geven, die de overledene zich zijn hele leven lang zelf niet gegund heeft.

